

Rybarski, Antoni

Sprostowanie

Przegląd Historyczny 19/2, 248

1915

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych, tworzonej przez Muzeum Historii Polski w Warszawie w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został opracowany do udostępnienia w Internecie dzięki wsparciu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach dofinansowania działalności upowszechniającej naukę.

słyszeć mi się dało, że łatwo obywatele tutejsi komunikować się mogą z galicyjskimi, a tem samem domyślałam się, że i dzieła, o których wyżej mówiłem, w znacznej liczbie do Rosyi wejść mogły, oprócz tych, które tam różnemi drogami Ignacy Kulczyński przesyłał; w szczególności przecież nie umiem wyrazić nazwiska żadnego z obywateli, gdyż o tem od nikogo nie słyszałem.

Pamiętam, że tak od Romera, jak i od Kozickiego słyszałem: iż niejaki Xiąże Massalski, który w roku 1825 należał do zaburzeń w Petersburgu wybuchłych i obwiniony był o zbrodnię targnienia się na życie Najjaśniejszego Pana, w roku 1826 tajemnie i pod cudzym nazwiskiem przybywszy do Galicyi, wszedł do Austryjackiego wojska, że w czasie wybuchłej w Polsce rewolucyi Massalski wspólnie z 12-stu żołnierzami austryjackimi przeszedł na stronę polaków, że po upadku rewolucyi przybył znów do Galicyi pod obcym nazwiskiem, że tu był poznany i osadzony w więzieniu we Lwowie, z którego w roku 1832 za staraniem obywateli galicyjskich zbiegł, lecz w roku 1833 schwytyany, siedział w więzieniu we Lwowie, na mocy wyroku sądu wojennego skazany był na chłostę i gdy wyrok ten spełnić na nim chciano, Massalski powiedział rzeczywiste swoje nazwisko; wstrzymano więc spełnienie kary i Massalski odprowadzonym został do więzienia, gdzie miał sobie życie odebrać, lecz czy to uczynił, nie wiem“.

(d. n.).

ALEXANDER KRAUSHAR.

SPROSTOWANIE.

Corrigendum. W mapie № 1 dołączonej do mej pracy p. t. „Pochodzenie i początek rodu Odrowążów“, w zeszycie 1 tomu XVIII „Przeglądu Historycznego“ wkraść się błąd, pochodzący z mego przeoczenia przy robieniu korekty. Mianowicie — Stettin winien być podkreślony pojedynczo, a nie podwójnie, gdyż nigdy do Odrowążów nie należał, co zresztą widać z tekstu pracy. Na mapie № 2 przynależność Stettina (Štitne) przedstawiona jest poprawnie.

ANTONI RYBARSKI.

Wydawca: FR. PUŁASKI.

Redaktor: J. K. KOCHANOWSKI.